

אבני זיכרון לאריאל

בגילי המתקדם יש לי קרובי משפחה וחברים שהלכו לעולמם. אני זוכר אותם ואת פועלם. לגבי הדמות הוויזואלית שלהם יש מדרג. את חלקם אני זוכר די במעומעם, כלומר קשה לי להיזכר כיצד הם נראו, יש כאלה שאני יותר זוכר קצת יותר פרטים ויזואליים, ויש מעטים ששם מעלה בזיכרוני את הדמות המלאה שלהם. אריאל הוא מאותן החברים המועטים, שכאשר שמו מזכר, דמותו המלאה והסוערת עומדת לפני - בצבעים טבעיים זוהרים. אריאל הוא אחד מאישים שבוודאות השפיעו על חיי.

כאשר אני מספר לאנשים שונים שאריאל היה חבר טוב שלנו – התגובה הכי נפוצה היא - "כי ג'ינג'י זה אופי, וג'ינג'י זה טבע"

אופי – מזג – טמפרמנט – זה הוא מושג המורכבות של תכונות האישייות וכיצד הם נמצאות בהתאמה אחת לשנייה, ומהם המצבים שתכונה אחת מתגברת על השנייה. יש בעברית כמה מילים נרדפות למילה "אבן". אנסה באמצעות המטפורות של המילים הנרדפות להציב אבני זיכרון לאופי של חברי אריאל.

המילה הבסיסית היא "**אבן**" – יש כמה משמעויות למילה אבן. היא כוללת את המילה "בן". אחת התכונות הבולטות של אריאל היא מעגלי האהבה שיצאו ממנו. בראש ובראשונה הייתה אהבה למשפחה הקרובה, מעגל שני כלל את ילדי השכנה באשר הם, ומעגל חיצוני לחברים ולקולגות שלנו. הוא היה גם **אבן שואבת** להרבה אנשים שבקשו את הקרבה שלו ואת עצותיו. אנשים מסוגים שונים – דתיים וחילוניים, מלומדים ופשוטי עם בקשו להיות קרובים אליו. כאשר האבן מתפרקת - היא נשברת להרבה רסיסים. אריאל השפיע על הרבה מאד אנשים. הוא התייצב ופעל למען אנשים שלדעתו עשו להם עוול, או בניסיון לקדם אוכלוסיות שלא זכו לחינוך תיכוני הולם.

מילה נרדפת היא "**סלע**" – אריאל עמד כסלע איתן מול התקפות ובקורות. כעורך "בת קול" באוניברסיטת בר אילן הוא עורר את זעמם של בעלי שררה. כאשר יסד את "עוז ושלו" הוא קיבל בקורות נזעמות מחבריו לשעבר. היו לו עמדות פוליטיות נחרצות שלא כולם הסכימו עליהם. לא פעם היה צריך לענות לביקורות מקצועיות בתחום המשפטים. אריאל לא נרתע אף פעם מוויכוח סוער. הוא עמד על דעתו בתקיפות ובעוצמה רבה.

עוד מילה נרדפת היא "**צור**" – "**הצור תמים פועלו**" – לאריאל הייתה תודעה דתית עמוקה ביותר. הוא פעל בתחום העשייה, הוא התווכח רבות וקשות עם רבנים בנושאי דיני משפחה – אבל תמיד, בכל מצב – הוא היה אדם מאמין. הוא היה רגיל להגיד, באמונה וביושר לבב – "מברכים על הרעה כשם שמברכים על הטובה".

"חלמיש" הוא הכינוי לאבן החזקה ביותר. החזק הגדול ביותר של אריאל הוא היושר האינטלקטואלי הקיצוני והבלתי מתפשר שלו. כל נושא שעסק בו היה צריך להיבדק אינטלקטואלית לעומק. זה יכול להיות פירוש לפרשת שבוע, סוגיה בגמרא, נושא משפטי או פוליטי, או להבין לעומק את המחלה שפקדה אותו. כל מקור ידע היה בשבילו לגיטימי – חברים, יועצים, מומחים, או ספרות מקצועית. בשלבים האחרונים של מחלתו הוא היה מסוגל לקרוא נכון ספרות מקצועית רפואית ברמה גבוהה בתחום המחלה שלו.

בתקופה מסוימת בחיינו, התנדבנו אריאל ואני ל"משמר האזרחי". במסגרת זאת "פטרלנו" יחד כמה שעות בשעות הקטנות של הלילה פעם בשבוע, חמושים ברובים [ללא ניסיון קרב] ברחובות השוממים של תל אביב. אלו היו שעות קסומות של שיחות נפש, ליבון נושאים בפילוסופיה ובמדע, שוחחנו על גידול ילדים, ולא פחות חשוב – גם על הבלי העולם הזה. בשעות אלו התגלה לי אריאל הרך יותר והסוער פחות – התגלה אריאל המפרגן, האמפטי והמכיל. מתחת לכסות הסוערת והנוקשה לפעמים – ראיתי את אריאל בגדלותו האנושית ובהבנה העמוקה שלו.

כמו כן, אריאל היה "יועץ הסתרים" שלי, שאתו התייעצתי בנושאים רבים ולא פעם חשף חולשות בהתנהלות שלי באקדמיה עם עצה טובה כיצד לתקנם..

יש אנשים שמצבה אחת לא מספיקה לספר את הסיפור המלא שלהם. אריאל הוא מסוג אנשים האלו שזקוקים לכמה אבנים כדי לספר את הסיפור שלהם.

עצוב בלעדיו - חוכמתו, ומסירתו חסרים לנו מאד.

יהא זכרו ברוך